

Božič – leto C

Beseda se je učlovečila

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.

Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je zavoljo pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli. Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga.

In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice. Janez je pričeval o njej in klical: »To je bil tisti, o katerem sem rekel: Kateri pride za menoj, je pred menoj, ker je bil prej kakor jaz.« Kajti iz njegove polnosti smo vsi prejeli milost za milostjo. Postava je bila namreč dana po Mojzesu, milost in resnica pa je prišla po Jezusu Kristusu. Boga ni nikoli nihče videl; edinorojeni Bog, ki biva v Očetovem naročju, on je razložil. Jn 1,1-18

Sprejeti luč

Kako pogosto sem se v preteklem letu spraševal, zakaj tema ne sprejme luči. Zakaj se tema izdaja za luč? Zakaj nekdo vztraja v laži? Kako to, da je mogoče zavrniti življenje in luč? Nora skrivnost življenja, skrivnost svobode in ljubezni, ki je verjetno najbolj boleča resnica o našem svetu. Mogoče ni bolj žalostne ugotovitve kot je ta, ki jo navaja evangelist Janez: *V Bogu je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.* Poglejmo, kaj nam o tej skrivnosti pripovedujejo jaslice.

Če pogledamo od daleč, jih preprosto lahko delimo najprej na dva dela: zelena dolina ob reki in puščava. To bi bila lahko prisposoba luči in teme? Danes bi lahko rekli, da je družba tista, ki najbolj vpliva na to ali bo nekdo sprejel luč ali bo vztrajal v temi. Pa je res puščava tista, ki določa temo in zelena dolina življenje? Poglejmo v puščavo. Na vrhu puščave je samozadosten mislec, pod njim je Janez Krstnik, v kotu je pastir z ovcami, pod skalnatimi hribi pa so otroci ob ognju. Ali so v puščavi proč od virov življenja ljudje teme, ljudje, ki so odklonili Boga, luč in življenje? Če ob samozadostnem mislecu lahko rečemo, da je zanj Boga ni, tega ne moremo reči za Janeza Krstnika, ki je Jezusov glasnik. Če ob otrocih še ne vemo točno ali bodo Boga sprejeli ali ga zavrnili, lahko čutimo v drži pastirja, da se steguje za lučjo in hiti, da bi stopil v svet luči in življenja. Puščava torej ni ločnica, ki bi govorila o tem, kdo Boga sprejme ali ga zavrne.

Kaj pa zelena dolina? Drvarja zanimajo drva, skrbi za materialno trdnost in gotovost. Življenje v Betlehemu ga ne gane. Prav tako se ne zmeni za luči, ki svetijo v Betlehemske noč. Tudi kmet, ki svojo setev dobesedno pobira iz vrelcev žive vode, se ne meni za izvir, ne za življenje, ne za luč. Polne kašče in užitek so njegov cilj. Življenje, luč, tema, to niso njegovi pojmi. S tem si ne beli glave. No, na videz bolj svobodni so mladi, ki počivajo in uživajo ob istem potoku. Občudujejo sebe in se vrtijo okrog ugodja, uživajo v brezdelju. Življenje v Betlehemske štali jih prav nič ne gane.

Kaj je torej tisto, kar človeka žene, da se odloči za luč ali temo? Kako je mogoče, da Bog stopa na zemljo, pa se za mnoge nič ne zgodi? Življenje je bilo luč upanja kmetu in drvarju, življenje je bilo veselje mladini in otrokom, pa so tako malodušni, ko na zemljo stopa Gospodar življenja. Kaj je ključno v odločitvi za življenje in luč ali proti njima?

V jaslicah odkrivamo še dva pola življenja: razmišljanje in podarjanje. Mogoče je to tisto, kar vodi v odločitev za luč? Prvi med razmišljajočimi mi stopi pred oči samozadostni mislec. Tisto, kar je za samozadostnega misleca pogubno, to je kopica znanja in neprenehno modrovanje, je za Joahima in Ano pot k Bogu. Mislec v puščavi se vrti okrog lastne pameti in se napihuje nad vsemi. V napuhu in preziru ni prostora ne za Boga ne za človeka. Joahim in Ana pa spoznanj ne iščeta zato, da bi se napihovala, ampak da bi ju pripeljala v globlji odnos z Gospodarjem življenja. Hrepenita po luči, ki sveti v temi. Ponižno iskanje obrodi sad življenja in luči. Podobno pot ima za seboj krepak možak na kolenih. Spoznal je, da je življenje iz lastne moči in za lastno udobje prazno. Pred Bogom priznava, da je življenje v sebičnosti brezciljno. Bog mu predstavlja življenje in luč, zato se mu prikloni do tal, zato kleči pred Njim.

Tudi razmišljanje rodi lahko sadove luči ali teme. Kaj pa podarjanje? Ubogi pastir prinaša vse, kar ima pred Novorojeno dete. Ker želi živeti za druge, ne le zase prejema novo luč in novo življenje. Drugačna pa je zgodba gospodične pod drugim izvirom življenja, pri ambonu, ki nosi vodo. Ni še prav gotovo, kam jo ta skrb in dobrotta vodita. Ali bo to naredila zaradi postavljanja in zgrešenega iskanja lastne cene ali v ponižni skrbi za bližnjega? Še tako lepa dejanja so prazna, če niso storjena v iskreni želji po darovanju in ljubezni.

Dva pola jaslic: zelena dolina in puščava, še ničesar ne povesta o sprejemanju življenja in luči. V obeh je eno in drugo. Dve področji življenja v jaslicah: razmišljanje in darovanje, prav tako ne odgovorita na vprašanje, kaj bolj odgovarja luči in življenju. Mogoče je razmišljati in se darovati iz sebičnosti, v kateri ni ne življenja ne luči.

Spomnimo se Jezusovega srečanja z bogatim mladeničem. Bogati mladenič je Jezusa vprašal, kaj naj stori, da bi imel življenje. Pravi, da je izpolnjeval vse zapovedi od svoje mladosti. Jezus mu je odgovoril: »Prodaj kar imaš in hodi za menoj!«

Preprosto! Kaj naj bi pomenilo prodati vse? Razprostrti vse svoje skrbi, razmišljanja in dejanja pred Novorojenim. Naj on pove, kaj potrebujemo in kaj je nesmiselno. To pomeni, sprejeti njegov pogled na življenje. Ne prikrajzati predstav o luči in temi, o življenju in smrti. Vzeti zares skrivnost božične noči, pomeni preprosti vzeti Novorojenega za Edinega Odrešenika in Učitelja ter hoditi za njim. Preprosto in radikalno. Vsako razmišljanje in vsako darovanje naj vodi on! Skrivanje za na videz modrim razmišljanjem in dobrimi deli nam prav nič ne pomaga. Samo tistim, ki so Gospoda sprejeli, je dal moč, da postanejo Božji otroci, da zaživijo v luči. Sprejmimo torej Novorojeno dete z vsem svojim bitjem v svoje življenje.